

নাজরুল হুসাইন
"অপর্ণা"

"ARPON" Poems by Nazrul Hussain

পিতৃভা

অপর্ণা পূজা মণ্ডপ

অধ্যয়ন—নগাওঁ

গ্রন্থালয়—হয়বৰ গাওঁ

মাধব ঠোঁব — বহা

বানী প্রকাশনী — গুৱাহাটী

ଶ୍ରୀମତୀ — ନାରାୟଣ
 ଶ୍ରୀମତୀ — ନାରାୟଣ
 ଶ୍ରୀମତୀ — ନାରାୟଣ
 ଶ୍ରୀମତୀ — ନାରାୟଣ

- ११३५७७

শুভেচ্ছাবাণী

DHANA CHANDRA DAS

Manik Chandra Road,

Uzan Bazar

GAUHATI - I

15-7-79

বকত —

নজকল এজন ইং ১৯৭৯ চনৰ প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাৰ্থী ছাত্ৰ ।
কোমল বয়সৰ পৰাই কবিতা লিখা সাহিত্য জীৱনৰ অঙ্কুৰ প্ৰোথিত
কৰা ই এটা তেওঁৰ জীৱনৰ অদম্য উৎসাহ । “অৰ্পণ” কবিতা পুথি-
খনিত তেওঁৰ লিখা কবিতাবোৰেই তেওঁৰ উঠিঅহা জীৱনৰ প্ৰথম
প্ৰচেষ্টা; লিখকৰ এই চেষ্টা আৰু উত্তম ভৱিষ্যতে সফলকামী হওঁক
এয়ে মোৰ একান্ত আৰ্শ্ববাদ আৰু ভৱষা । ইতি— ইং ১৫।৭।৭৯

শ্ৰীধনচন্দ্ৰ দাস
সাহিত্যিক পেঞ্চনাৰ
গুৱাহাটী— ১

চাকনৈয়া

“অৰ্পণ”ত সামৰি লোৱা কবিতা যিনি বচনা কাল ১৯৭৮-৭৯
আগষ্ট । সন্নিবিষ্ট কবিতাখিনি কবিতা নামৰ যোগ্য হৈছেনে নাই সেই
কথা মই নাজানোঁ । তথাপিও শব্দৰ অনুভূতিৰে সৃষ্টি বাবে সেইবোৰ
কবিতা নামৰ যোগ্য বুলি মোৰ বিশ্বাস ।

কবিতাই মানুহক পৰিমল আনন্দ দিয়ে । কিন্তু বৰ্তমানে
এচামলোকে কবিতাৰ নামত যি আবৰ্জনা সৃষ্টি কৰিছে ফলত: তাৰ
প্ৰকৃত স্বাদৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ আহিছো ।

“অৰ্পণ” কবিতা পুথিখন হাতে লিখা অৱস্থাত পঢ়ি দেশৰ
অমৰ সাহিত্য শিল্পী সাহিত্যিক পেঞ্চনাৰ শ্ৰদ্ধেয় ধনচন্দ্ৰ দাস দেৱে
শুভেচ্ছাবানী ও শুধৰাই দিয়াৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰত লিখক চিৰ ঋণী ।

মোৰ প্ৰিয় শিক্ষাগুরু শ্ৰদ্ধেয় পূৰ্ণ নাথ দেৱে এপাহি ফুলচন্দন
চটিয়াই দিয়াত তেওঁলৈ ধন্যবাদৰ নিৰ্ম্মালি যাচিলোঁ ।

কবিতা পুথিখনৰ শেষৰ ভাগত থকা ‘ইতিহাস’ নামৰ
কবিতাটো শ্ৰদ্ধেয় ধনচন্দ্ৰ দাসদেৱে পঢ়ি একে ভাৱধাৰাত পুনঃ লিখি
দিয়াত কবিতাটো প্ৰথম ভাগত ‘ইতিহাস’ নামেৰেই তুলি দিয়া হল ।
পুথিৰ শেষৰ ফালে থকা “গায়েৰি” নামৰ কবিতাটো বাইদেউ আলিফা
হুছেইনৰ কবিতাৰ কাপৰ পৰা তুলি দিয়া হৈছে ।

পুথিখন প্ৰকাশৰ বাবে অশেষ পৰিশ্ৰম ও প্ৰেছ কপি যুগুতাই
দিয়াৰ বাবে ককাইদেউ ইক্‌বাল হুছেইনক কৃতজ্ঞতাৰে গুৰুিছোঁ ।

পাঠক সমাজে “অৰ্পণ” পুথিখন সমাদৰ কৰিলে ভৱিষ্যত
প্ৰচেষ্টাৰ বাবে উৎসাহিত হম ।

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী

(১৫৭ নীতি) ইতি
নজকল হুছেইন ।

চাপৰমুখ
কল্যাণ কুটীৰ
২ অক্টোবৰ, ৭৯
গান্ধী জয়ন্তী

মুদ্রক :-

হিন্দুকাব

ইউনাইটেড প্রিণ্টাৰ্চ

তিনিচুকীয়া ৭৮৬১২৫

এপাহি ফুল চন্দন

মৰমৰ ছাত্ৰ নজকল হুহেইন (বাণা)ৰ “অৰ্পণ” কবিতা পুথিখনি হাতে লিখা অৱস্থাতে পঢ়িলোঁ। কবিতা কেইটিৰ সম্পৰ্কে শীৰ্ষাৰ্থ আলোচনা কৰি মতামত দিবলৈ মই অপাৰগ; কিয়নো মই কবি সাহিত্যিক নহওঁ। তথাপি মনত নোলোৱা দুটিমান কথা প্ৰকাশনকৰি নোৱাৰিলোঁ। ইচ্ছাকৃতভাৱে ইয়াৰ নিত্যাৰ্থ হ'ল।

চলি থকা কবি সাহিত্যিক সকলে সদায় মানুহৰ সমাজৰ কথা কয়। এই পৃথিবীখন পুৰণি হলেও নতুন মানুহৰ বাবে ই সদায় নতুন। আগতিকে কবি সাহিত্যিকে এই পৃথিবীৰ বুকুতে তেওঁলোকে দেখা ক'পোৱা বাস কৰা, সমাজখনৰ, ভগতখনৰ কথাবোৰ নিজস্ব ভঙ্গীৰে আনক ক'ব খোজে। তেওঁলোকৰ দৃষ্টিত পৰা অসামঞ্জস্যখিনি, অসুন্দৰখিনি নিকা কৰি এখন সুন্দৰ পৃথিবী গঢ়াৰ সপোন দেখে সেয়েহে কবিয়ে লিখিছে

“চঞ্চল লুইতৰ বুকুত

নাচিছে সোৱা

ছন্দময়ী জীৱন্ত কবিতা

শতাব্দীৰ আন্ধাৰত

পোহৰ বিচাৰি আনি

ভাঙি দিম যুগৰ মৌনত।”

কবি সকল সুন্দৰৰ পূজাৰি। মানৱ প্ৰেম তেওঁলোকৰ জীৱন দৰ্শন। তৰুণ কৰিব কণ্ঠতো মানৱতাবাদৰ দুটি এটি সুৰ শুনা যায়

“নিপীড়িত জনতাৰ প্ৰাণত সেই সুৰে
তুলিব বিদ্রোহৰ জুই।”

মূল্য— ৩.০০ (তিনি টকা)

পুস্তকপাঠ
মণিকু পাণ্ডে
৪৭, কলিকাতা-৫
কিন্দ্ৰাৰ্চ প্ৰিণ্টাৰ্চ

“ কলা বগা মানুহ একে
মাথো বং হে বেলেগ । ”

যৌৱনৰ দুৱাৰ দলিত ঠিয় দি তেওঁ যৌৱনৰ মানকতা অনুভৱ
নকৰাকৈ থকা নাই । “পাপৰি” “অৰ্পণ” আদি কৱিতাত তাৰে
কে আভাষণ আছে । কবিৰ ভাৱ-বিশ্বাস, তথ্য-নিৰ্ভৰতা
কঠোৰ বাস্তৱতাই কেতিয়াবা হেঙাৰ স্বৰূপে দেখা দিলেও যি
সকল কবি সাহিত্যিকে তাক প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপে গ্ৰহণ কৰি নিজৰ
পথৰ পৰা আতৰি নাহে তেওঁলোকেই পৃথিৱীৰ অমৰী সাহিত্য কৃতি
থৈ যাব পাৰে নজকলেও যাতে তেনে সাহিত্য কৃতিৰ সৃষ্টি কৰিব
পাৰে সেই আশা আমি ৰাখিছোঁ । বিতৰুদ্ধাটোক কবি সাহিত্যিকে
গতিশীলতাৰ পক্ষত সদায় তেওঁলোকে নিজৰ শিল্প কৌশল ব্যৱহাৰ
কৰে । কাৰণ গতিশীলতাই জীৱন আৰু স্থিতিশীলতাই মৃত্যু । গতিকে
নজকলৰ কাব্য প্ৰতিভাই গতিশীল হওঁক, বিদ্ৰোহী কবি নজকলৰ দৰে
এওঁ নজকলো অসমত ভাস্কৰ হৈ উঠক এই কামনাৰে ।

ইতি

ক্ৰীপূৰ্ণ নাথ

চাপৰমুখ হাই স্কুল

“ । তুমি চাওঁ মনী ভীষ্ম

চৰিত্ৰ কামাৰ্জুনৰ দৰে চান্দ । নিজৰ চৰিত্ৰ কামাৰ্জুন
দৰে চাওঁ তুমি চাওঁ তুমি চান্দত চান্দ । তুমি
চাওঁ তুমি চাওঁ তুমি চান্দত চান্দ ।

অৰ্পণ

প্ৰেম বিয়াকুল মনে দেখিলোঁ। সখি

গাইছিলো মধু সঙ্গীত

পাইছো মই তোমাৰ

যৌৱনৰ

ইঙ্গিত

কোৰাঁছোন প্ৰিয়া

মেঘৰ আঁৰে আঁৰে ভূমি

কিনো চোঁৱা জুমি

আদৰেৰে সখি

আত্ম - প্ৰতীতিৰ

গভীৰতা স'তে চিনাকী কৰালা ।

পৃথিৱীৰ সুন্দৰতা

আকাশি তৰাতি

ধূপি ধূপি তৰালিৰ

মাজত জোনাকী

তোমাৰ হাঁহি

পদুমৰ পাহি

হাঁহা ভূমি পাপৰি

ফুলৰ পাপৰিনে

প্ৰেমিকা ভূমি

বুজিব নোৱাৰি !

সিপিঠিত

মনোলোভা দেহেবে গাঁথত

কবিল। মোক বলীয়া

ৰূপত হ'লো মই মতলীয়া

তোমাক বিহাৰোঁ সখি

শেতেলী কাষত

পাপবিব সুবাসত

.... ..

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

! মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

মীতু চ্যাউ চ্যাউ চৰা

(২)

ইতিহাস নতুন

মুষ্টি মুক্ত কবিলোঁ। হাতৰ

স্নিগ্ধ-শান্ত হ'ল সবে জীৱনৰ

পুনৰ্যেবে মুষ্টি কবিলোঁ। বন্ধন

মৃতি হ'ল সেয়েবা বিপ্লবৰাশিৰে কল্পন।

সেই হস্তাঘাতে হ'ল চূৰ্ণাকৃতি

দেশৰ চোৰাং ক'লা ৰাজনীতি

অগ্নিত উদ্ভাসিত

অপ্রকাশ হোৱাৰ দৰেই প্রকাশ

বক্ত হই ব'ল ক্ষমাহীন ইতিহাস।

(৩)

নতুন বস্ত্র

মই
বৈ
যাওঁ

নদী হৈ

ফুলাম গামোচাবে

মোক নেভেটিবা ;

ফুলবোৰ উটুৱাই নিম

বৰ্ষাব ঋতুত

ওলাই আহিছে। মই

বামিমাছ

যেনি তেনি পথাৰত ঘূৰিছে

গৰখীয়া লবাহঁতে

এচাৰি বোৰেৰে দুই এটা

মাছ মাৰিছে

মই

বৈ

যাওঁ

নদী হৈ !

((৪))

মাক্সবাদ

সৰ্বহাৰাৰ একনায়ক

আতঙ্কিত আমি

ভাৰত, কোনে কয় গণতন্ত্ৰ ?

আমি কওঁ ধনতন্ত্ৰ !

সমাজ শ্ৰেণীৰ অস্তিত্বৰ লগত

নিবিড় সম্বন্ধ সংস্ৰুতিহীন

সিহঁত শ্ৰমজীৱি মানুহ

নতুনকৈ প্ৰোধিত হোৱা

সংকীৰ্ণ দিগন্তত

বুৰ্জোৱাৰ অধিকাৰ

ঐক্য আৰু স্বতন্ত্ৰতা

ছদ্মবেশত সৰ্বহাৰা জাগি উঠে।

((৫))

প্ৰণয়

তোমাৰ প্ৰণয়

বসন্তত এপাহি বঙা কবী হব

মৰম উজ্জ্বল নিদিবা

ব'ব' দিয়া তাৰেই বচা বান্ধনা

কপৌ ফুলে তোমাক গুৰাব

তাৰেই মোৰ লগত কথা কোৱাব

তোমাৰ প্ৰণয়

বসন্তত এপাহি বঙা কবী হব

সেউজী' ছবিত তুমি মুগ্ধবা

যৌৱনৰ লালিমা বব

মথি !

তোমাৰ গুপ্ত প্ৰণয়

মধু জোনালী ।

নৃশংস

আফ্ৰিকাৰ অৰণ্যত

নৃশংস চিকাৰ !

কেচা তেজৰ গোলক

মোৰ সমস্ত দেহত

কোনে সিহঁতক

ডেংগনেৰে খুঁচি হত্যা কৰিলে ?

ক'লা বগা মানুহ একে

মাথোঁ। বঙহে বেলেগ

আফ্ৰিকাৰ অৰণ্যত

... ..

এনেকৈয়ে

- পানী বৈ আহে এনেকৈয়ে
বোৰ্তী নৈক কোনে বাধা দিয়ে

(প্রকাশিত)

চঞ্চল লুইতৰ চৌ

চঞ্চল লুইতৰ বুকুত
নাচিছে সৌৰা
ছন্দময়ী জীৱন্ত কবিতা
শতাব্দীৰ আন্ধাৰত
পোহৰ বিচাৰি আনি
ভঙ্গি দিম যুগৰ মৌনতা ।

(প্রকাশিত)

(৮)

জীৰ্ণ পজাঁ

শীৰ্ণ - জীৰ্ণ দুখীয়াৰ পজাঁত
দুখাৰ মুখত
বিপ্লৱ আৰু ৰাজনীতিৰ

প্রচণ্ড কম্পন

উজনিমূৰা বেলত *

দুটি নাবালক শিশু

সিংহৰ কণ্ঠত

নীৰ বৈ পৰিছে

সিংহৰ কণ্ঠত

কণ্ঠ মিলাই গালে।

শৈশৱ আমাৰ *

অনাদৃত অনাচাৰ

... ..

...

...

...

...

...

...

...

(৯)

লিমাৰিক শক্তি

স্বাধীনতাৰ পিচতো
ফটা চাদৰেৰে
প্ৰসূতিৰ ঘাঁ কিমান ঢাকিবা ?
শিশুবধ যন্ত্ৰ কিমান চাবা ? ?
বানপানীৰ ঢেওখনি কিমান শুনিবা ? ? ?

● * ●

জুই জ্বলিছে
জুই জ্বলিছে
শোষণ তোষণৰ জৰ্জৰিত অসম
প্ৰান্তে প্ৰান্তে
লেলিহান তপ্ত শিখাবে
জুই কুৰা বঙা হৈ উঠিছে
আক বঙা হৈ উঠিছে ।

● * ●

ইতিহাসৰ ডাঠবিনত
চালুকীয়া বাজনীতি... ঠাই
নিলজ্জ চতুৰালী সিহঁত
নতুনৰ সৃষ্টিৰ বাবে বিপ্লৱ লাগে
লাগে অগ্নি মন্ত্ৰৰ অগ্নি দীক্ষা ।

(প্রকাশিত)

বিদ্রোহী

গণ-বিপ্লৱৰ উন্মাদনাই কৰিছে তৃষাতুৰা
আমাৰ অন্তৰতো জাগিছে স্বাধীনতাৰ স্পৃহা
সেয়েহে আজি
কদ মন্ত্ৰৰে দীক্ষিত হৈ
আহিছো জননীৰ চৰণ ধুবলৈ ।
স্বপ্নাবিষ্টৰ দৰে আমি আপোন পাহৰা
আমি বীৰ বহুৱা ।
আমি বীৰ
আমি জোৱান ডাঁক
আমি লালডেঙ্গা
আমি বিদ্রোহী ফিজো

.... ..

অগ্নিত উদ্ভাসিত হওঁক
সঙ্গীন

উকৰাই দিয়া বীৰ শহীদ মুকুন্দৰ দৰে
মুৰৰ খোলা

ভুমকলি হলেও ক্ষান্ত নহওঁ

জাগ্ৰত হৈ থাকিম

বৰষা বিদ্রোহী মেঘৰ দৰে ।

(প্রকাশিত)

এপাহি ফুল

বহুদিন ধৰি মাতিছোঁ তোমাক
 অশ্রু-সিক্ত নয়নে হাঁয় !
 আপোন জনক এৰি থৈ তুমি
 হলা প্ৰিয়া চিৰবিদায় ! !
 উদ্ভীষমান পখীৰ দুবন্ত বিচৰণ পথত
 দিগভ্ৰান্ত হৈছোঁ মই
 ৰূপ-যমুনাত গাতো তিয়াই
 আপোন ভূগীয়া হৈ ।
 জীৱনৰ মাধুৰিমা পান কৰি কত জন
 মতলীয়া পৰিছে হৈ
 দিগভ্ৰান্ত পখীৰ দৰে সেই পথ বিছাৰি
 হাঁহাঁকাৰ হয় বিবহী হয় !
 কেতেকী ফুলেবে নোশোভে খোপা
 যিদিনা আহিব জীৱন বথ
 পাহৰিবা সেই দিনা ক'লা চুলি কোচাক
 উপহাস কৰিব তোমাক ।
 জোনাকত পছমে হাঁহে পছমৰ পাৰ্শ্ব সৰে
 অতীত নাযাবা পাহৰি
 তথাপিও অতীতক নাখাকিবা ধিয়াই
 (হাঁয়) - হাঁয় অতীত বুলি ।

বৰ্ষাৰ প্লাৱনেৰে বোৱালা তুমি
 প্ৰেম আকুলা বিবহিনী
 নদীৰ তীৰে তীৰে বৈ গ'ল মাথোঁ।
 যৌৱনৰ লালিমা চাতকিনী
 শুনাচো' বাটকৰা গাইছে কোনে
 স্তম্ভুৰ গীতি - ছন্দ -
 বুজিছানে বাক গীতৰ কথা
 নহয় জানো সেয়ে প্ৰিয়াৰ ভাষা
 ব্যাথাভৰা গীত সেই পুলকিত মনেৰে
 শুনियोৱা অচিনাকী বাটকৰা ।
 বিলৰ পছম বিলতে ফুলক
 নানিবা চিঙি তুমি
 বাহি হলে ফুল পাহি
 অকালতে যাব লেবেলি ।
 পছম পাতৰ পানী নাথাকে ঠিয় হৈ
 শুনিছানে চাগৈ কেতিয়াবা
 যৌৱন ঠুহুকা কাচৰ পুতলা
 এয়ে সৃষ্টিৰ আদিতমা ।

মিত্র (অজানা) বেদনা

নিমিত্ত (অজানা) দাড়া

তুমি নাজানা নজলা ধূপৰ স্মৃতি চিনি

বেদনা কিমান? (অজানা) চান্দা

দয়াকৰ পালতৰা নারব দবে (অজানা) চান্দা

জীৱনটো গৈ আছে (অজানা) চান্দা

আলাময় হিয়ায়ে তাৰ (অজানা) চান্দা

প্ৰহেলীকাময় জীৱনটোক (অজানা) চান্দা

কেনেকৈ বুজিবা (অজানা) চান্দা

দুখবোৰ থুপ খায় (অজানা) চান্দা

জলাব একুৰা চিতাব জুই (অজানা) চান্দা

মাক্স'বাদ

সাম্য-মৈত্ৰী বণধনি দি

গনতন্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হল (অজানা) চান্দা

সমাজবাদ - নৈবিশ্যবাদৰ

হেৰাই গল (অজানা) চান্দা

মাক্স'ৰ জ্যোতি সোৱা

(অজানা) পূৰ্ণতি আকাশত

মাও — চে — ভুঙ

সমৃদ্ধ কৰিলা কাৰ তত্ত্ব ?

উকাৰেদী

বৈ আছেঁ তোমাৰ অপেক্ষাত

নীলিমাৰ ৰূপৰ পৰশত

নীলাভ আকাশৰ তলত

তোমাৰ গালত সখি —

চুমি — চুমি

তোমাৰ বুকুত চুমি — চুমি

ললোঁ বিদায়

শুনা

তোমাৰ ওঠৰ বাঙলী বঙেৰে

তোমাৰ মোৰ ওঠ বঙা হব ।

মোহন চান্দা চান্দা

ভাষা (অজানা) চান্দা

। চান্দা (অজানা) চান্দা

শায়েৰী

১

আমাৰ পোহৰ
নহয় বেঙনি
সিহঁতৰ কথা
মাথোঁ ফুলজাৰি

২

কলিজাৰ কেচা তেজ
নহয় বিদ্রোহী
তাৰেই লিখা আছে
আশাৰ বানী

৩

জীয়াৰ থকাৰ সংগ্ৰাম
তাৰ লিখা আছে
বিদ্রোহী গান ।

বজৰী গন্ধা

গোলাপ ফুলৰ মধুৰ সুবাসে
তোমাৰ হাঁহিৰ প্ৰকাশ কৰিলে
তোমাৰ বিদ্রোহী কবিতাই
তুলিলে কাণে কাণে সপোন সৰিতা
অসমভূমিৰ মাজে ফুলে ফুল
সেউজী গছৰে মূল
কুলিয়ে গাই অলেখ ভাষা
ভাত আছে হেনো অলেখ আশা
বজোৱা কুলি ভূমিয়েই মোহন বাঁহি
যেন এটি স্নমধুৰ হাঁহি
বহাগী, তুমি আনিলা পলাশী বন
মইতো কৰা নাচিলো মন ।

(প্ৰকাশিত)

হাঁহি

- অসমীয়া ডেকা-গাভৰুৰ কপালত বিজয়ৰ তিলক দেখি
মাতৃ অসমীৰ ওঠত বিৰিঙে মিঠা হাঁহি ।

অনুভূতি

তেজ মাংসৰে গঢ়া মোৰ দেহ
গভীৰ নিশা হত্যা কৰিলে
নিবৰ প্ৰহৰ চকুলো
ধূসৰ শূন্যতাত মোৰ দৃষ্টি
নিৰ্ভৰতাৰ নীৰৱ ভাষাৰ
এতিয়া যৌৱন বৈ পৰিছে
তেজ মাংসৰে গঢ়া মোৰ দেহ
গভীৰ নিশা কোনে হত্যা কৰিলে
আঙুলিবোৰ মেলি দিয়াত ক্ৰমে
সিহঁতৰ ফালে আগবাঢ়ি গল
কিছুমান কাড় হৈ
ইস :
মৃত্যুৰ কি যন্ত্ৰনা ।

শায়েবী

পাহাৰৰ বুকুয়েদি বৈ যোৱা নিজবাটিৰ
পানীৰ পৰিত্ৰতা খিনি হেবাই গ'ল
এজাক শগুনৰ আগমনত
হঠাতে কিছুমান বগলী উৰি আহি
পানী খিনি স্পৰ্শ কৰি গল ।

(প্ৰকাশিত)

(১৮)

প্ৰতীক্ষা

চাকিৰ তলত আক কিমান কিমান পঢ়িবা ?
এইবেলি ইলেকট্ৰিক দিম বুলি কৈছে
তুমি চাবলৈ আহিবা
চাকিৰ তলত কিমান পঢ়িবা ?
অনুভূতিৰ শব্দবোৰ হঠাতে
অস্ত্ৰ হয়
অস্ত্ৰ অস্ত্ৰ হয়
অস্ত্ৰ অস্ত্ৰ হয়
অস্ত্ৰ অস্ত্ৰ হয় ।

ঠুনুকা যৌৱন

বৰষুণ জাকৰ পিছত
ব'দ ওলাল
এশ যুজাক ঘোঁৰাৰ পিঠিত
বিজয়ী নিচান
বৰষুণ জাকৰ পিছত
ব'দ ওলাল
কেচুৰাৰ কান্দোনত
মাকে পিয়াহ খুৱাব পাহৰিলে
আজি শিশু
কালিৰ নেতা
ইয়ে বৰনে বাক সময়ত ?

(১৯)

নহণ্ড বিদ্রোহী মোগল

মই অসমীয়া
অসমৰ
নহণ্ড বিদ্রোহী মোগল
মাথোঁ
মই বীৰ অসমৰ
মই দুৰ্বাৰ
ছনীতি কৰোঁ চুবমাৰ
মই কবি মুচলমান
ললাট বক্তজয়টীকা মোৰ কপালত
বিদ্রোহী কেচা তেজ মোৰ হৃদয়ত
অসম বন্ধাৰ বাবে কৰোঁ মহাবণ ।
নবীন উষাতে
বাঙালী তেজেৰে
মাতিছে আমাক স্বদেশ বন্ধাৰ বাবে
... ..

(সাপ্তাসিক "মুজাহিদ" প্রকাশিত)

চিৰ বিদ্রোহী

মই চিৰ বিদ্রোহী
মই চিন্ময়
মই ত্ৰিন্ময়
মন মোৰ বণক্লান্ত
হোৱা নাই শান্ত
মই অগ্নিধুগৰ
অগ্নি পুৰুষ
অগ্নিমন্ত্ৰ গাওঁ
অগ্নি বীণাত বাজে মোৰ
মহামিলনৰ ঐক্যতান

(প্রকাশিত)

যৌৱন

জীৱনটো তুমি কেনেকৈ বুলালা ?
বঙা-নীলা বহু বঙেৰে
সেই ফিয়েটখনৰ বঙটো ইমান ভাল লাগিছে
সেই বঙেৰে গাভৰু জনীয়ে এখন শাবি কিনিলে
প্ৰসাধনৰ প্ৰলেপ সানি যৌৱন ঢাকিলে
মাথোঁ
মাজবাজি অববোধ যৌৱনে কান্দিলে ।

পাপবি

তোমার প্রেমভরা হৃৎকুৰ আমন্ত্রন
মনত পৰিছে, তোমার স্মৃতি প্রতিফল
বিছাৰিছে। তোমার সখি,

উশাহব শব্দ

সুগন্ধি শেরালি ।

পাপবি তোমার সৌন্দৰ্য্যৰ দীপ লিখা
হুণ্ডনে জলে হিয়াত তুয়া

থুপি থুপি অৰালিৰ মাজে

চুমি-চুমি তুমি

আঁকিলা জোনালী বেখা ।

কোৱাচোন পাপবি কিয়

বুকু দিলা উদঙাই

মনযে মোৰ নিয়ে উকৰাই

ফাগুনৰ মলয়া জাকে

উকৰাই নিয়ে আঁচল

মন হয় মোৰ চঞ্চল

প্রেম উন্মাদনাত কৰা নাই বণ

অভিসাবিকা হয় সন্মোহন ;

সুৱদি মাতেবে দিছিল আশা

কপালী জোনাকত

শুনালো অলেখ প্রেমভাষা

পলাশবনত বলীয়া বতাহ

চোৱা জুমি প্রিয়তমা

প্রেমৰ বতাহনে বিবহৰ বতাহ

হিয়া উজাৰি কোৱা

সেই গোপন কথা।

পাপবি !

তোমার যৌৱন কালে

অনন্তকালে গাইছে

প্রেম আকুলা আৱহ সঙ্গীত

জালি দিম তোমার বাবে প্রদীপ

হৃদয়ত জালিব তাৰেই প্রেম দীপ !!

তোমার উতলা যৌৱনৰ লালিমাবে

বোলাম মোৰ কোমল হিয়া

অযুত মৰম যাচি তুমি

কোমল হাতেৰে নিশ্বাসি দিয়া

প্রেম-প্রস্তুত আছে পাপবি

তোমার গীতৰ সুমধুৰ ছন্দ

পোৱা নাই আজি তাৰ গোন্ধ

কাৰহঁতে গাম সেই গীত হাঁয়

তুমিয়ে মোৰ কাষত নাই !!

ভাল পাওঁ মই তোমাক পাপবি

গুৱনী কবিলো হৃদয় চাপৰি

নালাগে তোমাক অলেখ সাজ

সিদিনা সাজিম

প্রেমযুগমীয়া তাজ !

এটি সজল নিশা

নয়ণ পানীৰে লিখা

কাহিনী লিখিলো অভিসাৰিকা

ছুকুত তোমাৰ নয়ণ নীৰ

তিয়ালে মোৰ যমুনাৰ তীৰ
তুমি প্রতিমা

সৌন্দৰ্য্যৰ নিকপমা

সাজি কাৰেং কল্পনা

কৰিছে। তোমাক

নিৰ্ত্তো বন্দনা।

নবীন উষাতে কৰা প্ৰাতঃ স্নান

পঞ্চামৃত কৰা তুমি পান

তোমাক চালেই দেহি।

হিয়া হয় জুব

শুবনী হবানে মোৰ অন্তঃ পূৰ ?

তোমাৰ পাপৰি নামে

জ্বলালে শিখা

জোনালী বেখা হিয়াত ব'ল গাঁঠা

কোন আকাশৰ দেৱতা তুমি

ক'ব স্মৃষ্কৰ নীহাৰিকা ?

প্ৰকৃতি সুন্দৰী

সুবাস দায়িনী

শুনাবানে তোমাৰ জীৱন কাহিনী

দেহৰ মাধুৰিমাৰি তোলে স্মৃশ্বান

শীতল হয় মন-প্ৰান।

ঘূৰিলে। কত

মন বৃন্দাবন

বিছাৰিলে। বন-উপবন

সপোন দেখিলে।

ই জীৱনত

নহব অপূৰ্ব মিলন।

(পঠিত)

ইতিহাস

হাতৰ মুঠি খুলি দিলে।

শীতল অনুভৱ কৰিলে।

পুনৰ মুঠি মাৰিলে।

বিপ্লৱৰ প্ৰচণ্ড ভুকু হল

সেই ভুকুত চূৰ্ণাকৃতি হল

ৰাজনীতি

জুইত উদ্ভাসিত হল

ইতিহাসে কাকো ক্ষমা নকৰে!

(তালীকাত তৰুতালি অঙ্গৰ ভূমি বিচিত্ৰ)

বহাগ

বহাগী !

তোবেই আগমনত

মই মতলীয়া হলোঁ।

চেনেহীৰ দেহৰ মাহ হালধীৰ গোস্কত

শুকান মাটি সাকৰা হল

গগনাৰ মিঠা মিঠা ছন্দত

গাভৰু বলীয়া হল

বহাগী !

তইয়ে জানো পাগলী নহয় ?

ফুলবচা গামোচাব

তোৰ মৰমবোৰে

মোক বলীয়া কৰি তুলিছে

চা বহাগী !

ভোকাতুৰ বাইজে তোক পাই

সকলো পাহৰিছে

কিন্তু বহাগী !

তই কি অগ্নিবীণা

বজাবলে পাহৰিব ?

(বঙালী বিহু সংখ্যা গণতন্ত্রত প্রকাশিত)

ক্রুদ্ধবক্ষ জীৱন

তীক্ষ্ণ ফলক

সহস্র বিপ্লৱৰ প্রতীকসৈ

লিখিলোঁ।

আক

তুলি গলোঁ।

অগ্নিৰীৰ বিদ্রোহী

নিপীড়িত জনতাৰ

প্রানত সেই সূৰে

তুলিবা বিদ্রোহৰ জুই

দাসত্বৰ শিকলি ভাঙি চিঙি

ক্রুদ্ধবক্ষ জীৱনৰ গান উৰে

আকাশে বতাহে -

হে সত্য সুন্দৰ

তোমাক শতবার নমস্কাৰ।

(প্রকাশিত)

কোন ভূমি

জুই নজলাবা কোমল হিয়াত
 পলে পলে হয় হাঁহাঁকাব
 ভূমিতো নাজানা কি দবে হয়
 জলি জলি চাবথাব ।
 তোমাক দেখাব পবা ফুলনিত কলো থই
 কেতিয়াবা হেকউরা বুলি ;
 বহাগৰ মধুদিনত অঞ্জলী পৰশমনি
 পূববী টানিলে কুলি ।
 ভূমিতো নিদিলো মৰমী হিয়া
 মন আকুলা হলো ।
 যৌৱনৰ লালিমাৰে মন মুহিলা
 ক'ব ভূমি আজলি তবা ?
 তুলিকাৰে মই আকিলো তোমাক
 দুখনি চৰণ চুই
 মটি দিওঁ মাথোঁ ছববি মুকুতা
 মনৰ বেদনা কৈ
 চিকুন ৰূপেৰে মাৰিলো হাঁহি
 স্তম্ভৰত শুনিলো বজোৱা বাঁহী
 গবখীয়াই বায় বাঁহী গীতৰ লহৰে লহৰে
 মন মোৰ ছাটিফুটি ।

বেদনাৰে ধাব কৰা তৰোৱাল

ষিৰিকিখন মেলি দিলোঁ
 দেখিলোঁ এখন নিৰ্জ্জন ঠাই
 শ্বাস্থত
 ফাগুনৰ নিলাজ বা'জাক সোমাই আহিল
 লগতে কাৰোবাৰ হাঁহিব চিন্ফণী
 কিবা বিদ্ৰূপৰ যেন লাগে
 চকুৰ আগত ভাহি উঠিল
 কেই জনমান ভাৱৰীয়াৰ ছবি
 হাতত তৰোৱাল
 যি খনি তৰোৱাল বেদনাৰে ধাব কৰা
 আঁতৰত টিমিক টাম্বাকৈ এটি চাকি জলি আছে
 ভালৈ লক্ষ্য কৰি
 সি এপাহ বিহ সনা কাঁৰ মাৰিছিল
 কিন্তু ভ্ৰষ্ট
 ক্ৰোধ
 তাৰ চকুহাল জলি উঠিছিল
 জুইৰ শিখাৰ দৰে
 নিমিষতে মাৰ গ'ল
 ঠুংকা যৌৱনৰ দৰে ।

(5)

ভাগ আজি
 দেশৰ সুসুপ্ত জনতা
 বৰষাৰ বিদ্রোহী মেঘৰ দৰে
 বিজুলীৰ চিক্‌মিকনিত
 অস্ত্ৰ বিছাৰি আনি
 শোষিত শ্ৰেণীক
 নাশ কৰ ।

(۵)

শান্ত হৈ থকা
সেই সাগৰ খন
কজ মূৰ্ত্তি ধাৰণ কৰি
সৃষ্টি কৰিলে এটি জোঁৱাবৰ
আৰু সোৱা
জহাজখন ধ্বংস কৰিলে ।

(७)

জোনব শীতল পোহবত
জিলিকে কাব ছবি ?
তোমাৰ ? মোৰ ?
নহয় নহয়
সেয়াভো ছবি নহয়
জলন্ত অগ্নিশিখা
অলিছে বিপ্লব অৰল শিখা ।

(சாதிதம்)

(গণতন্ত্র প্রকাশিত)

(୭୦)

(25)

স্বসীভেদ্য আক্কাবত

যৌবনৰ লালিমা

বৈ যোরা বিব্ বিব্

সুমধুৰ স্তৰে

যৌৱনৰ নিজৰাত

স্মৃতি বোব ঠেকা খাই

অন্তর যেন ফেনিল হৈ উঠে ।

চোষা

চাই থাকা

অন্তর্য পাত খিলা

কেনেকৈ জবিছে

স্বৰূপ বস্তুত যেন

তুমি উটি আহিছা — + —

আশা

আহি থাকা

ਸ੍ਰੀ ਭੋਭ ਅੰਨਾਬਤ

গলিয়ে গলিয়ে

গৈ থাকিম

যৌবনৰ সাৰ্থকতা বিছাৰি

পদ্মব পাপবি সবে ।

— X —

(୧୨)

50)

‘উল্কাপত’ শব্দ

আজি মই সপোন বচা নাই
সপোন দিঠক বাস্তৱ
ইয়ে হয় জানো
এটি এটি ফুল
অগ্নিদীপাত তুলিব জানো
বিদ্রোহী মিঠা সুৰ
শত অশ্রুজল আজিও মচ যোৱা নাই
বাইন নদীৰ দৰে বৈ আছে
ডেউকা ভঙা চবাই
উৰি যাব বিচাবে
কিন্তু থমকি বয়
শিলপৰা কপোঁ দেখি
নবেশ্বৰ মাহৰ উল্কাপাত
বৰ বেছিকৈয়ে হৈছিল।

— + —

প্ৰেমতাজ

জীৱনটোক আক কিমান কষ্ট দিবা
জয়াৰ দৰে চকুলো কিমান টুকিবা ?
প্ৰেম আকুলা গদাপাণি
সোঁৱা জেবেঙা পথাৰত
আক —
বিষাদ বেদনা ভৰা
জয়াৰ কৰণ অনুবোধ
জীৱনটো আক কিমান কষ্ট দিবা ?

(৩২)

কবিতা

প্ৰেম

সুখৰ সন্ধান মোৰ
অজানিতে পাবা মাথ
যদি শুনা কান পাতি
ফাগুনৰ বলিয়া বতাহত
মাথৰ বিহনে আজি
জগত মক প্ৰায়
সেই কথা জানিবা নিশ্চয়।

স্বদেশ প্ৰেম

নোশোভে এই মালা
মালাগে তহঁতৰ
মুণ্ড মালা
নবাধমৰ সেই বিজয়ী মালা
দুখীয়াৰ হাড়েৰে গঠা

ধনীৰ জীৱন কেবল
ধনৰ জীৱন
কিনিব পাৰে
পশুৰ দৰে
দুখীয়াৰ গোটেই জীৱন।

— ০ —

(“গণতন্ত্ৰ”ত প্রকাশিত)

(৩৩)

অগ্নি গায়কৰ কণ্ঠকন্ঠ কিয় ?

নাই নাই আজি অগ্নি গায়ক
 অগ্নি বীণাত নাবাজে বিদ্রোহী গান
 মাথো আছে তাৰ অমিয়া জোকাৰ ।
 বন্ধাব মুহু মুহু হুণ্ডনে কেঁৱে
 শুনিব বিছাবে বিদ্রোহী গান
 নিবিছাবে আজি প্রেমময় গীত
 আজি বিদ্রোহী গানেৰে ধুৱাব ধবণী ।
 সজল নিশাওঁ থমকি বওঁক অতি সাৰীকা
 হিয়াত জাগক জাতীয় চেতনা ।
 নাই নাই আজি অগ্নি গায়ক
 আছে যদি তাৰ কণ্ঠ কন্ঠ ।
 আকাশত সোৱা বজ্জপাত, উল্লা, ধুমকেতু
 পৃথিৱীত তাৰ উজ্জলতা নাই
 নকৰে নকৰে ভয়। কেৱে
 হিংসা বিদ্বেষ আৰু বহুতো
 অতীত আজি নাই নাই
 বিস্মৃতিৰ অটল গহ্বৰত লীন হয় ।
 বিদ্রোহী গীত গাই
 কত গায়ক গৈছে ভাগবি
 শেষ হোৱা নাই মানুহৰ দলাদলি ।
 শত শতাব্দীৰ বক্তেবে

লিখা আছে বিদ্রোহী শ্লোগান
 ডাক . আজি মাতিব কোনে ?
 শত শতাব্দীতে মাতে আজি
 বন্ধুত্ব পাতিবলৈ
 আমাৰ ক্ষত বিক্ষত দেহেৰে ।
 কিন্তু আমি তাক প্রত্যাখান কৰিছো ।
 অতীত আজি নোৱাৰে যাব
 শেষ হৈ
 সেই বল বাহুত বান্ধিবলৈ
 আগুৱাই যাব নতুন পুৰুষ ।

(প্রকাশিত)

